„Wel, vriend, ik heb uw vraag reeds beantwoord. Hoeveel van dit kaliber staan er in uw galerij?"

Ik schreef een getal in zijn hand, niet het juiste; ik zou hem geen gelegenheid geven ze te tellen.

„We hebben er tweemaal zooveel in Metz, behalve onze 30,5 c.M. mortieren!" bluftte hij.

Ik wist thans met zekerheid, dat hij mij zou dooden, als hij mijn diensten niet meer noodig had. Zou hij mij dergelijke mededeelingen gedaan hebben, als hij mij in het leven wilde laten?

Hij betastte het sluitstuk, den mond en de hefboomen en overtuigde zich dat alles was zooals ik hem vóórspelde. Daarna fluisterde hij weer: „Geleid mij verder!"

Met kloppend hart voldeed ik aan dit bevel. Ik zou hem verder geleiden, den weg .... naar den Dood.

Buiten in den verticalen wand van de krijtrots, die zich hoog boven de stad verheft, hadden mijn manschappen van patrijspoort tot patrijspoort een rand uitgehakt een hand breed. Als houvast was door hen ongeveer een meter daarboven een groeve gehakt. Zij hadden geleerd als apen langs dit pad van affuit naar affuit te klimmen. Deze verrichtingen hadden meermalen de bewondering gewekt van de manschappen der andere batterijen, die het niet zouden gewaagd hebben een dergelijk halsbrekend kunststuk uit te halen. Bij mijn batterij bevonden zich evenwel een dozijn mannen uit North-Umbrië, getrainde rotsenbeklimmers, die dit middel hadden uitgedacht om zich snel van het eene kanon naar het andere te kunnen begeven en niet verplicht te zijn na elk schot van de kazemat naar de galerij behoeven te gaan. Mijn batterij was daardoor in staat sneller te vuren en had hiervoor meermalen een onderscheiding ontvangen.

Ik voelde dat Von Blum schrok en eenigszins aarzelde, toen ik naar de patrijspoort stapte in plaats van naar de galerij terug te gaan. Zijn greep aan mijn koppel was minder stevig. Ook ik hield mijn koppel slechts luchtig in mijn gebonden handen. Gedurende onzen langen tocht had ik in de donkere gangen mijn gesp weten los te maken.

Hij hield mij staande en fluisterde mij haastig een vraag in 't oor.

„Geheime uitgang!" Ik schreef de beide woorden in zijn hand, doodsbenauwd dat hij het beven van mijn vinger bemerken zou. Hij knikte en ik stapte opnieuw op de patrijspoort toe.

Het geluk diende mij. De mist was zeer toegenomen en hing als een dik gordijn voor de opening; doch daardoor verdubbelde voor mij het gevaar een misstap te doen.

Ik ademde diep en bad in stilte. Nog één seconde dan was het beslist. Een onweerstaanbare vrees greep mij aan; ik aarzelde. God zij dank, ik had den moed mijn aarzeling te overwinnen. Resoluut stapte ik de opening uit, draaide mijn voet scherp den hoek om en .... vond den rand.

Tegelijkertijd liet ik den koppel los en vatten mijn geboeide handen de richel.

Op het allerlaatste oogenblik moet hij argwaan gekregen hebben, doch toen was het te laat. Hij stapte rechtuit de opening uit; toen zijn voet geen grond voelde, slaakte hij een kreet van schrik, één vreeselijke seconde grepen zijn vingers mijn tuniek, doch mijn greep was stevig.

Met al zijn gewicht hing hij een ondeelbaar oogenblik aan mij, mijn voet stond echter vast, toen scheurde het goed, ik keek over mijn schouder heen en zag hem vallen met uitgespreide armen in de donkere diepte beneden mij.

* * *

Een uur later strompelde ik de kamer van mijn kolonel binnen, om hem met bloedende lippen en tong van mijn overval te vertellen.

Hij is een man van staal. Met mij alleen zocht hij de ruwe steenvlakte op beneden de noordelijke klippen en daar vonden we een onherkenbare bloederige massa, die eens majoor Von Blum geweest was. Hierop gingen we beiden naar den gouverneur. Wat er tusschen hen beiden en prins Eugenius gesproken werd, toen den laatste het ongeval werd meegedeeld, ben ik nimmer te weten gekomen.

Eenige dagen later vermeldde de officieuse „Hamb. Nachr." dat majoor Oscar Von Blum, toegevoegd aan het gevolg van prins Eugenius, plotseling overleden was in de uitoefening van zijn beroep.



KINDERVOEDING.

Groep onvermogende kinderen der 1ste Nederlandsche School voor Slechthoorende kinderen te 's-Gravenhage, Bleekerslaan 11a. Deze school is opengesteld voor alle doove kinderen, zoowel te 's-Gravenhage als elders woonachtig, van allerlei stand en godsdienstige richting. Dat het onderwijs ook aan de armsten wordt verstrekt, blijkt uit bovenstaande foto. De kinderen laten zich 't warme maal, dat zij dagelijks ontvangen, goed smaken. Daar de wet niet toelaat, dat deze kinderen voedsel ontvangen vanwege de Algemeene Vereeniging „Kindervoeding", moeten de kosten geheel bestreden worden uit particuliere bronnen. De oproep der Penningmeesteresse v. d. school, Mejuffr. A. v. Oosterom, Stadhouderslaan 20, Den Haag, om financieelen steun voor dit doel, vond veel weerklank. Ook H. M. de Koningin-Moeder schonk een belangrijke gift.

Een Belgische Vluchtelingen-:: Kolonie in Engeland ::

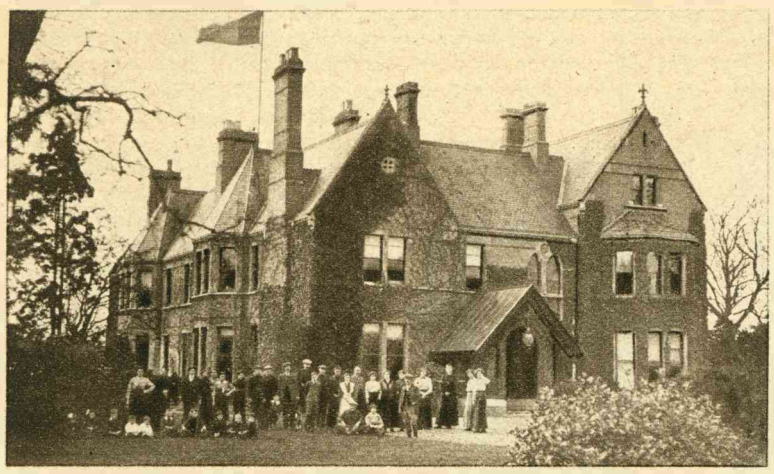
Reeds zooveel werd er in 't gastvrije Nederland geschreven over en vooral *gedaan* voor onze Belgische vluchtelingen, dat we ons ernstig afvroegen of er voor dit onderwerp bij de Panorama-lezers nog wel belangstelling kon bestaan.

Maar, bij ons weten, werd er nog niet zoo heel veel gepubliceerd — vooral niet in beeld — over tehuizen voor Belgische vluchtelingen in Engeland. Daarom onderstelden we dat de bevindingen en uitslagen op dit gebied over zee verkregen, wellicht hier of daar in Nederland nog gretig zouden vernomen en vergeleken worden. Niet dat we beweren dat Nederland in dit opzicht nog iets te leeren zou hebben, oh neen! — men weet in Engeland wel beter! — slechts 'n bloote voorstelling wilden we geven van de werkwijzen die hier de „businesslike" Engelschman aangenomen heeft.

Na den eersten grooten toevloed van vluchtelingen werd ook hier weldra ingezien dat 'n bestendige inrichting alleen aan de immer stijgende vereischten kon voldoen. Maatregelen dienden er getroffen om die duizenden en nogmaals duizenden, die nu tot ruim 200.000 aangroeiden en wekelijks nog toenemen, voor onafzienbaren tijd te plaatsen. Bepaalde men zich in 't begin meestal uitsluitend bij plaatsing — in elk dorp bijna werd 'n komiteit gevormd dat spoedig de noodige fondsen verzamelde om zooveel families als mogelijk was te kunnen verzorgen — later trachtte men ook den vluchtelingen werk te verschaffen; dit tot algemeene tevredenheid èn der Komiteiten èn der Belgen, die er over 't algemeen niet van hielden zoo maar den ganschen dag met de armen gekruist te zitten. Zulks was des te meer vervelend daar ze tegen hun niets dan Engelsch pratende weldoeners al gauw... uitverteld waren.

* * *

Het ondersteuningswerk waarover we hier in 't bijzonder 'n woordje willen zeggen, kwam in 't begin van 1915 tot stand. Het Komiteit was zoo gelukkig een edelmoedigen weldoener te vinden die bereidwillig een ongemeen ruim kasteel (zie foto I) tot haar beschikking stelde.



Een ruim Engelsch kasteel in een „Belgische Kolonie" herschapen. Bovenop wappert de Belgische vlag, zichtbaar reeds op grooten afstand.



De Belgen spitten er lustig op los! Een uitgestrekt tennisveld gaat in een vruchtbaren aardappelakker veranderd worden.

Bij de inrichting werd er vooral naar gestreefd de kolonie in haar eigene noodwendigheden, voor zooveel mogelijk, te laten voldoen. Zoo werd er te Londen bij de aanvraag op gewezen dat er 'n flinke timmerman, 'n paar schoenmakers, kleermakers van de partij moesten zijn. De overige mannen zouden dan den ruimen hof bewerken, die het kasteel omgeeft. (Zie foto II).

Ook de vrouwen mochten bij de werkverdeeling niet vergeten worden! Vooreerst staat elke huismoeder in voor den goeden onderhoud der huiskamer waarover elke familie hier beschikt, en werd verder het vegen en reinigen der gangen en gemeenschapszalen, het koken en opdisschen der malen onder hen verdeeld. Daarbij werd er nog gelegenheid gevonden om voor onze soldaten te breien. Over de verschillende werkzaamheden bracht het komiteit onlangs een halfjaarsch verslag uit, dat in hooge mate bevredigend was.

We herinneren ons nog hoe ons den eersten dag Engelsche kost werd voorgezet en hoe traag de porties werden naar binnen gewerkt! Gelukkig wisten onze Vlaamsche huismoeders al rap een flinke hervorming door te voeren waartegen de Engelsche conservateurs geen bezwaar hadden. Dan moest ge ons volkje zien lepelen hebben!

Trouwens alles wordt door onze vrijgevige weldoeners gedaan, om ons gedwongen verblijf hier zoowel nuttig als aangenaam te maken. Zoo bestaan er allerlei spelen; kan men gaan aanzitten bij 'n goed voorziene leestafel waar het Vlaamsch in eere gehouden wordt, lijk 't past, en werd er zelfs 'n piano uit de naburige stad gehaald. Af en toe wordt dan 'n familiefeestje op touw gezet lijk de „Hulde aan de Verbondenen" (zie foto's III en IV).

Deze korte schets is er 'n bewijs te meer van dat de geestdrift van het Engelsche Volk voor onze arme landgenooten onverzwakt mag heeten.

Onze eeuwige, diepgevoelde erkentelijkheid blijft onzen edelmoedigen weldoeners dan ook verzekerd.

Belgian Colony-Littleport. Vlaming.



Scène uit een familiefeestje.



Scène uit een familiefeestje.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.